

Arrest

nr. 227 768 van 22 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2019 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leonese nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep Temne te behoren. U verklaarde geboren te zijn in de stad Makeni op 25 april 1984. U groeide op in Makeni, en volgde er lagere school.

Nadien verhuisde u met uw familie naar de hoofdstad Freetown, alwaar u de middelbare school afmaakte. In het jaar 2008 ontmoette u uw partner M. M., en u werd zwanger van hem. M. woonde reeds een lange tijd in België, maar hij reisde elk jaar voor ongeveer één à twee maanden naar Sierra Leone. U heeft met hem twee kinderen, genaamd F. en S.. U werkte eveneens in een restaurant in de stad Freetown. In het jaar 2009 verhuisde u samen met uw familie opnieuw naar de stad Makeni, en jullie vestigden zich bij uw schoonouders. In het jaar 2016 probeerde M. alles in orde te maken om u en uw kinderen naar België te kunnen overbrengen. Niet veel later, verbrak M. echter alle contact met u, daar hij u beschuldigde van overspel. U verhuisde daarop terug naar het huis van uw ouders in de stad Freetown, en hoorde niets meer van hem.

Op 13 augustus 2017 ging u samen met u twee kinderen helpen bij een naamceremonie van één van de kinderen van uw beste vriendin S.. U bleef er eveneens overnachten. De volgende dag, op 14 augustus 2018, hoorde u dat er die nacht een modderstroom was geweest die een deel van Freetown had verwoest. Uw ouders, broer en zus, kwamen daarbij te overlijden. U werd opgevangen in een school in Freetown. Tijdens uw verblijf in de school ontmoette u een Belgische man, genaamd P.. P. wilde u helpen en huurde voor u een huis in de buurt van het huis van uw beste vriendin S.. U begon een relatie met hem, en hij ging bij u inwonen. Hij zorgde er eveneens voor dat uw kinderen terug naar school konden gaan. U maakte plannen om met P. te huwen. In de maand januari van het jaar 2018 besliste P. dat hij u en uw kinderen zou meenemen naar België. Hij zou alles voor u en uw kinderen betalen. U reisde om die reden naar de stad Abuja, in Nigeria, en u en uw kinderen vroegen er een visum aan. Deze visa werden u verstrekt op 1 februari 2018. Op 10 februari 2018 reisde u samen met P. naar België. Uw kinderen zouden achteraf naar België reizen, samen met uw vriendin S..

In België aangekomen, veranderde de houding van P. ten opzichte van u. De eerste twee dagen was hij lief voor u, maar daarna dwong hij u om seks te hebben met een vriend van hem. U werd in het huis van Peter opgesloten, en sindsdien diende u zich te prostitueren. U ontving vier à vijf mannen per dag. U had geen enkel contact meer met uw kinderen. Op 11 september 2018 zag u de kans om uit het huis van P. te ontsnappen. Een vriend die u diende te bewaken was dronken in slaap gevallen. U verliet het huis en sprak een vrouw aan. Zij hielp u om met het openbaar vervoer tot in het Noordstation van Brussel te geraken. Op 14 september 2019 diende u een verzoek in tot internationale bescherming.

Slechts nadat u in een opvangcentrum werd geplaatst, kwam u erachter dat uw ex-partner M. zich in België bevond. Via andere Sierra Leoners in de stad Antwerpen, ontmoette u hem opnieuw, en jullie verzoenden zich. U woont sindsdien, samen met M., in de gemeente Balen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit uw verklaringen is immers gebleken dat het aangewezen was om uw dossier te laten behandelen door een vrouwelijke protection officer, gezien de gevoeligheid van de door u aangehaalde problemen. Hier werd op passende wijze aan tegemoet gekomen. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd werden en u in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst, kunnen er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette problemen die zich in Sierra Leone, en in België, zouden hebben voorgedaan.

Ten eerste, dient opgemerkt, dat het zeer weinig geloofwaardig is dat u niet zou hebben geweten dat uw partner, M., woonachtig was in België. U stelde dat u wist dat uw partner zich in Europa bevond, maar dat u pas na uw aankomst in België heeft ontdekt dat hij zich eveneens in België bevond (zie notities CGVS, p.5). Nadat u internationale bescherming had gevraagd in België, heeft u in het opvangcentrum in Manderfeld het Rode Kruis gecontacteerd (zie notities CGVS, p.6). U gaf hen het telefoonnummer van uw partner, en ze vertelden u dat dit nummer een Belgische telefoonnummer betrof.

Ze konden u echter niet verder helpen, en daarom contacteerde u Sierra Leoners die zich in Antwerpen bevonden (zie notities CGVS, p.7). Via een vereniging in Antwerpen, kwam u uiteindelijk opnieuw in contact met uw partner, en konden jullie zich verzoenen. **Echter, kan het absoluut niet aannemelijk worden geacht dat u voor uw komst naar België niet op de hoogte was van de woonplaats van uw partner, in Europa.** U stelde immers dat u hem reeds in het jaar 2008 ontmoette, en dat u zwanger werd van hem (zie notities CGVS, p.16). In die tijd was uw partner reeds woonachtig in België. U stelde dat hij u elk jaar één à twee maanden opzocht in Sierra Leone, maar werkte in België (zie notities CGVS, p.17). U verklaarde dat hij een resident van België is, en dat hij zich reeds meer dan vijftien jaar in België bevindt (zie notities CGVS, p.5). Bovendien, maakte u in het jaar 2016 plannen om hem in België te vervoegen. Daartoe hielp hij u om voor u en de kinderen Sierra Leonese paspoorten aan te maken, en u naar België te krijgen met behulp van zijn Belgische documenten (zie notities CGVS, p.6). Deze plannen gingen echter niet door omdat jullie ruzie kregen, en hij alle communicatie verbrak. **Dat u aan de ene kant verklaarde dat u voor uw komst naar België niet op de hoogte was van het feit dat uw partner in België resideert, maar aan de andere kant vertelde dat hij zich reeds meer dan vijftien jaar in België bevindt, en dat u van plan was hem te vervoegen, is dan ook verbijsterend onsamenhangend. Bovendien, dient opgemerkt, dat het überhaupt niet aannemelijk kan worden geacht dat u na een relatie van meer dan tien jaar nog steeds niet zou weten in welk land van Europa uw partner woonde.**

Ten tweede, kunnen ook uw verklaringen over uw andere partner, genaamd P., die u in Sierra Leone leerde kennen, en u naar België heeft gebracht, als zeer merkwaardig, en weinig logisch, worden beschouwd. U stelde dat hij [P.] uw leven veranderde, dat dit een godsgeschenk was, en dat u hem heeft vertrouwd (zie notities CGVS, p.12). Hij had eveneens kenbaar gemaakt dat hij u wilde huwen. U stelde echter dat u zijn familie niet kende, maar hij antwoordde dat hij u mee zou nemen naar België. Gevraagd om welke redenen u hem vertrouwde, antwoordde u dat u – voor uw komst naar België – reeds vier maanden een relatie had (zie notities CGVS, p.14). Gevraagd of u nooit aan hem heeft getwijfeld, antwoordde u ontkennend en zei u dat hij zeer lief was voor u. Hij vertelde u dat hij u wilde huwen, en u verklaarde dat u [in België] naar school wilde gaan, en verpleegster wilde worden. P. stelde dat dit geen probleem ging vormen. **Nochtans, dient opgemerkt, dat u enige kennis heeft over het leven van P., doch niet op de hoogte blijkt van cruciale punten.** Zo wist u niet eens wat zijn familienaam was (zie notities CGVS, p.13). U stelde dat deze naam te moeilijk was om te leren, en dat u elkaar telkens baby noemde. Gesteld dat u van plan was hem te huwen, en gevraagd hoe u dan niet eens zijn familienaam kent, antwoordde u dat namen te moeilijk zijn voor jullie in Afrika. Eveneens, kende u de naam niet van zijn moeder, en had u nooit met zijn moeder contact gehad. U was niet eens op de hoogte van het feit of P. zelf ooit contact had met zijn moeder. Deze verklaringen zijn echter uiterst merkwaardig, daar u had gesteld dat u P. wenste te huwen, maar dat u zijn familie niet kende, en wilde ontmoeten (zie notities CGVS, p.12). U wist waar hij werkte, dat hij gescheiden was en dat hij een zoon had, maar ook wanneer de naam van deze zoon werd gevraagd, moest u een antwoord schuldig blijven (zie notities CGVS, p.14). U zei dat P. niets wilde overhaasten en dat u een Afrikaanse vrouw bent, en dat u het daarom daarbij houdt. Uiterst eigenaardig is het feit dat u niet wist waar Peter woonde. U zei dat hij geen visum nodig had om naar België te komen, dat hij wit was, en dat hij in België geboren was (zie notities CGVS, p.12). U wist echter niet waar hij woonde, zelfs al was u uit zijn huis ontsnapt en vanuit deze stad naar Brussel gekomen met het openbaar vervoer (zie notities CGVS, p.4 en p.11-12). **Het dient dan ook opgemerkt dat het zeer weinig aannemelijk is dat u niet geïnteresseerd zou zijn in deze cruciale aspecten uit P. leven. U wilde hem immers huwen, u zou naar België komen, en een deel worden van zijn familie.** Bovendien, stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u niet de persoon bent die afhankelijk is van haar man, en dat u voor uzelf wilde vechten en voor uzelf wilde instaan (zie notities CGVS, p.16). **Dat u zich aan de ene kant voordoet als een Afrikaanse vrouw die niet veel vragen stelt, en P. zonder meer vertrouwt, maar aan de andere kant aangeeft dat u niet afhankelijk wil zijn van een man, en voor uzelf wil instaan, is dan ook danig weinig coherent of logisch te noemen. Gegeven bovenstaande verklaringen uwentwege, kan enkel worden vastgesteld dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten, die zich in Sierra Leone zouden hebben voorgedaan.**

Ten derde, wat betreft de problemen die u met P. in België ondervond, namelijk het feit dat u door hem in de gedwongen prostitutie terecht kwam in België, dient opnieuw opgemerkt dat uw verklaringen weinig logisch zijn. **Zo heeft u geen enkele poging ondernomen om de politie in te lichten over hetgeen u overkomen was.** Nochtans, was P. eveneens in het bezit van al uw documenten (zie notities CGVS, p.4). Het kan dan ook worden verwacht dat, wanneer uw identiteitsdocumenten werkelijk werden afgenomen, en u werkelijk gedwongen werd zich te prostitueren, u hierover op zijn minste de politie [in België] zou inlichten.

U zei dat u uw paspoort niet kon terugkrijgen [van P.] omdat u was ontsnapt uit zijn huis (zie notities CGVS, p.7). Wat u voor hem deed was niet goed, en u wilde er weg. Hij had u ook met de dood bedreigd. Gevraagd of u de politie heeft ingelicht over deze persoon, P., en uw situatie, antwoordde u dat u het had verteld op het kantoor aan het Noordstation, dat ze u ergens heen hadden gezonden, en dat u ook naar het ziekenhuis werd gebracht (zie notities CGVS, p.7). Gevraagd wat u bedoelde met uw verklaring dat u het in het Noordstation had verteld, antwoordde u dat het op de plaats was waar u internationale bescherming heeft aangevraagd. Gesteld dat u het feit dat u gedwongen werd zich te prostitueren inderdaad heeft aangegeven tijdens uw verzoek tot internationale bescherming, maar nogmaals gevraagd of u ook de politie had ingelicht, antwoordde u weinig ernstig dat u dacht dat ze de politie waren (zie notities CGVS, p.8). Gesteld dat deze personen ambtenaren zijn van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), en een derde maal gevraagd of u naar een politiekantoor bent geweest, antwoordde u ontkennend. Gevraagd om welke redenen u dit niet heeft gedaan, stelde u er niets over te weten en zei u opnieuw dat u dacht dat zij de politie waren. Gevraagd of u dan nergens heeft aangegeven dat u uw identiteitsdocumenten had verloren, antwoordde u opnieuw ontkennend. Gezien u had gesteld dat u zich na uw verzoek tot internationale bescherming had verzoend met uw ex-partner M. (zie notities CGVS, p.5-7), werd u daarop gevraagd of M. u niet kon helpen met het inlichten van de politie, of het recupereren van uw identiteitsdocumenten – hij was immers het grootste deel van zijn leven reeds in België woonachtig – maar u antwoordde, opnieuw weinig ernstig, dat hij [M.] dacht dat uw assistent [in het opvangcentrum] u reeds geholpen had. U voegde eraan toe dat u het niet weet, en niet weet hoe het er hier aan toe gaat. **Deze verklaringen zijn echter danig weinig overtuigend. Dat u nog steeds de politie niet zou inlichten over hetgeen u in België overkomen was, en het verlies van uw identiteitsdocumenten, zelfs nadat u een verzoek tot internationale bescherming had ingediend bij de DVZ, en u zich had verzoend met uw partner die reeds meer dan vijftien jaar in België woont, is dan ook danig weinig aannemelijk en doet enkel afbreuk aan de ernst van de door u opgeworpen problemen die zich in België zouden hebben voorgedaan. Zeker, gezien u stelde alles aan uw partner M. te hebben verteld (zie notities CGVS, p.19).**

Ten slotte, is het niet duidelijk wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst, namelijk Sierra Leone. U vertelde dat er zich in de stad Freetown, in Sierra Leone, een modderstroom had voorgedaan in de nacht van 13 augustus 2017 op 14 augustus 2017 (zie notities CGVS, p.12). Uw moeder, vader, broer en zus, kwamen om bij deze modderstroom (zie notities CGVS, p.12 en p.17-18), en u werd ondergebracht in een school, samen met anderen die hun huis verloren. Gesteld dat u reeds vertelde over het verlies van uw familie, en over uw partners M. en P., en gevraagd of u nog andere redenen had om Sierra Leone te verlaten, antwoordde u dat u Sierra Leone had verlaten omdat u P. had ontmoet (zie notities CGVS, p.20). U zat in een moeilijke situatie zonder uw familie en zonder de vader van uw kinderen, en u stelde dat mensen slagen in het leven als ze naar hier [België] komen. U wilde dit zelf ook proberen, u hield van P., en om die redenen heeft u hem gevolgd. Gevraagd of er andere problemen of zaken zijn waarover u het heeft met uw familie in Sierra Leone wanneer u hen contacteert, zei u dat u tegen uw schoonmoeder niets vertelt omdat u het niet zo goed kan vinden met haar. U vertelde de problemen die u in België heeft gehad wel aan uw oom en grootmoeder. U bleek geen problemen te hebben gehad met de autoriteiten in Sierra Leone (zie notities CGVS, p.21). **Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u Sierra Leone enkel verlaten heeft omwille van de moeilijke situatie waarin u zich bevond na de dood van uw familie, en omwille van uw liefde voor P..** Deze antwoorden bleken echter **danig verbazend**. U had tijdens het interview op de DVZ, op 5 november 2018, immers aangegeven dat u vreest dat men uw dochters zal besnijden in Sierra Leone, nu u er zelf niet meer bent om hen te beschermen (zie Verklaring DVZ, p.10, punt 27). **Dat u dit niet spontaan aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, op 30 april 2019, ondergraaft immers reeds de ernst van de vrees die u in dit verband heeft.** U werd dan ook geconfronteerd met de verklaringen die u op de DVZ heeft afgelegd, en zodoende werd u gevraagd om te vertellen over de door u eerder aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter in Sierra Leone (zie notities CGVS, p.20). U vertelde dat het [de besnijdenis] pijnlijk is, en dat u bijna was doodgegaan. U stelde dat de ervaring zeer eigenaardig was, maar dat het een traditie is in Sierra Leone, en dat uw kinderen daar zijn. U stelde dat u niet denkt dat de overheid van Sierra Leone de macht heeft om deze traditie in te dijken, omdat men zegt dat een onbesneden vrouw geen volledige vrouw is. Tijdens deze rituelen bedreigen ze u, dat u zal doodgaan als u er iets over zegt, en dat er dingen kunnen gebeuren. Gezien u geen duidelijke vervolger of vrees had omschreven, werd u opnieuw gevraagd naar uw vrees in verband met deze besnijdenis, bij terugkeer naar Sierra Leone. U antwoordde – uiteindelijk – dat u vreest voor uw kinderen. U stelde dat ze op dit moment bij uw schoonouders verblijven, dat uw schoonmoeder een typische vrouw is, en dat u niet weet wat er daar op dit moment gebeurt. U stelde dat ze deze traditie respecteert, maar dat u niet wil dat uw kinderen een besnijdenis ondergaan, gezien het een zeer pijnlijke ervaring betreft.

Echter, is het zeer bizar dat u in eerste instantie deze vrees voor de besnijdenis van uw dochters was vergeten te vermelden, zelfs al werd u herhaaldelijk gevraagd welke andere problemen u had in Sierra Leone, en welke problemen uw familieleden nog hebben in Sierra Leone. U heeft deze vrees voor de besnijdenis van uw dochters slechts vermeld nadat u specifiek met uw verklaringen bij DVZ werd geconfronteerd. Dat u nergens tijdens het persoonlijk onderhoud deze vrees spontaan heeft besproken, doet afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees voor besnijdenis van uw dochters. U stelde dat u vreesde dat uw schoonmoeder uw dochters zou willen besnijden (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd of u met uw schoonmoeder praat over het besnijden van uw dochters, antwoordde u – in tegenstelling tot wat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had aangegeven – dat u er altijd met haar over spreekt, waarna u uitweidde over de gevolgen van uw eigen besnijdenis, en eraan toevoegde dat u niet wil dat uw kinderen dit doormaken. Gevraagd of u geen bescherming kan inroepen in Sierra Leone, wanneer u vreest dat uw schoonmoeder uw dochters zou besnijden, zei u dat u steeds aan uw partner vraagt om met zijn moeder te spreken, om de besnijdenis van uw dochters tegen te gaan. Echter, is uw schoonmoeder de enige veilige persoon bij wie u uw kinderen kan onderbrengen, gezien uw grootmoeder reeds op leeftijd is. Gevraagd of uw partner [M.] ook tegen de besnijdenis van uw dochters is, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u iemand in Sierra Leone kent die voor u de politie zou kunnen waarschuwen mocht uw schoonmoeder aangeven dat ze uw dochters zal besnijden, antwoordde u bevestigend, en stelde u dat uw beste vriendin S. alles voor u is, en dat zij uw kinderen had opgevangen alvorens zij werden ondergebracht bij uw schoonmoeder (zie notities CGVS, p.22). U stelde dat S. alles zou kunnen doen voor u, en dat ze de enige is die u volledig kan vertrouwen. **Het dient dan ook opgemerkt dat, indien uw vrees voor de besnijdenis van uw dochters in Sierra Leone reëel is, wat hierboven reeds betwist werd, u personen in Sierra Leone kan contacteren die uw dochters tegen deze besnijdenis kunnen beschermen, en de politie kunnen waarschuwen.**

Hoe dan ook dient vastgesteld dat uw kinderen zich op heden nog steeds in Sierra Leone bevinden. Het CGVS kan geen vrees voor vervolging beoordelen van, of internationale bescherming bieden aan, personen die hun land van herkomst niet verlieten, en die zich niet in België bevinden.

Uiteindelijk, werd u dan ook een laatste maal gevraagd of u nog iets wil toevoegen omtrent uw vrees bij terugkeer naar Sierra Leone (zie notities CGVS, p.22). U herhaalde dat u vreest voor uw kinderen, en dat u nu terug samen bent met de vader van uw kinderen. De besnijdenis van uw dochters is het enige dat u vreest, maar u acht ze wel veilig bij hun grootmoeder [uw schoonmoeder]. Zelf, vreest u bij terugkeer naar Sierra Leone herinneringen te hebben aan vroeger, en al de zaken die u er heeft meegemaakt. U voegde eraan toe dat de problemen die u hier [in België] heeft meegemaakt ook niet gemakkelijk waren, en dat u daarvoor een psycholoog raadpleegt. Er werd u dan ook uitgelegd dat internationale bescherming enkel kan worden toegekend aan personen die effectief vervolgd worden in hun land van herkomst, zoals door de autoriteiten of andere personen, en bijgevolg werd u gevraagd of u iets of iemand vreest in Sierra Leone. U antwoordde echter dat het enkel de besnijdenis van uw kinderen was. Het is dan ook danig verbazend, wanneer u – tijdens het afsluiten van het persoonlijk onderhoud – opeens stelde dat u bang zou zijn mocht u P. in de toekomst tegenkomen. Er werd u geantwoord dat u best de politie inlicht over de problemen met P.. U vervolgde echter dat het niet gemakkelijk is om dit allemaal mee te maken, dat u misschien gek zal worden wanneer u moet terugkeren naar Sierra Leone, en dat dit de vrees is in uw leven. U voegde eraan toe dat u in Afrika werd gezien met een blanke man, en dat ze u een prostituee zouden noemen wanneer u terugkeert naar Sierra Leone (zie notities CGVS, p.23). U herhaalde dat het niet gemakkelijk voor u zal zijn, omdat ze eveneens zullen denken dat u alle geld van de wereld zal hebben, gezien ze u gezien hebben met een blanke man. Verder verwees u opnieuw naar de flashbacks [naar uw problemen] die u zal hebben [bij terugkeer naar Sierra Leone]. **Het dient echter opgemerkt dat uw antwoorden weinig ernstig zijn. Er werd u herhaaldelijk de kans gegeven om uw problemen in vrij relaas uiteen te zetten. Slechts wanneer u werd uitgelegd dat internationale bescherming bestaat voor personen die in hun land van herkomst worden vervolgd, haalde u opeens aan dat u problemen zal hebben in Sierra Leone vanwege uw relatie met een blanke man. Voorts, laat u na deze problemen – en uw mogelijke vervolgers – duidelijk te concretiseren. Uw verklaringen over uw vrees bij terugkeer kunnen dan ook weinig ernstig of geloofwaardig worden geacht. Wat betreft de problemen die u in België heeft ondervonden, werd hierboven reeds vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat u deze problemen, en het feit dat u zich onder dwang diende te prostitueren, niet zou melden aan de politie in België.**

Naast het feit dat de door u vermelde vrees voor de besnijdenis van uw dochters als weinig ernstig kan worden beschouwd, dient eveneens vastgesteld dat uw andere vluchtmotieven klaarblijkelijk geen verband houden met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit bovenstaande – bovendien weinig coherente of geloofwaardige - verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk van aard zijn.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Wat betreft het medisch rapport omtrent uw verwondingen (zie notities CGVS, p. 19) en het psychologisch verslag (zie notities CGVS, p.22), waarvan u gewag maakte tijdens het persoonlijk onderhoud op 30 april 2019, en die u volgens uw verklaringen aan uw advocaat heeft afgegeven, dient opgemerkt, dat het CGVS op heden geen enkel van deze rapporten heeft ontvangen, en bijgevolg niet bij machte is deze documenten te beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van “de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoekster geeft een algemene uiteenzetting over de bewijslast inzake verzoeken tot internationale bescherming, de beginselen van behoorlijk bestuur en motiveringsplicht.

Inzake haar relaas verklaart ze:

“Tegenpartij meent dat het absoluut niet geloofwaardig is dat verzoekster niet op de hoogte was van de verblijfplaats van haar partner in Europa.

Hierover dient het volgende gemeld te worden. Verzoekster verhaal is effectief zoals het verlopen is en zoals het aan de interviewers van het CGVS is verteld. Immers, ze was niet volledig op de hoogte van het verblijfplaats van haar partner in Europa, daar zij een lange tijd geen contact heeft gehad met haar partner, daar hij van zich niet meer liet horen. Niettegenstaande dat zij verklaart dat zij haar partner wenste te vervoegen, was zij niet zeker van zijn verblijfplaats in Europa. Eens zij asiel had aangevraagd in België en onderdak had gekregen in een asielcentrum, is zij te weten gekomen dat het nummer dat zij van haar partner heeft een Belgisch nummer was. Zo contacteerde zij landgenoten in Antwerpen en kwam ze via een vereniging in Antwerpen, terug in contact met haar partner en vader van hun kinderen, met wie ze thans verzoent is en terug samenwoont.

Tegenpartij stelt vervolgens dat in haar asielrelaas nogal onwetend was op essentiële punten over haar relatie met de ex-partner, de genaamde P.. Eveneens wordt er gesteld dat haar relaas over het seksueel misbruik van de genaamde P., ongeloofwaardig zou zijn.

Verzoekster herhaalt nogmaals haar standpunt zoals gerelateerd voor de asielinstanties. Ze leerde P. in Afrika kennen. Ze vertrouwde hem, daar hij haar beloofde met haar te huwen en voor haar en haar kinderen te zorgen. Echter, eens in België aangekomen, veranderde echter het verhaal en de relatie volledig. Zij kwam hier terecht in de prostitutie en er werd van haar lichamelijk en fysiek misbruik gemaakt. Nadat zij heeft kunnen vluchten, heeft zij onverwijld – op aanraden van landgenoten – asiel aangevraagd en haar volledig verhaal gedaan.

Ze was volledig gedesoriënteerd en alleen, dat zij bescherming nodig had en dus ook gevraagd heeft aan het CGVS. Het is ook niet verwonderlijk dat zij denkt dat door haar verhaal te doen aan de asiinstanties, zij haar beklag heeft gedaan.

Tegenpartij stelt tenslotte dat haar vrees voor terugkeer naar haar land van herkomst, niet helemaal duidelijk is voor het CGVS.

Echter uit de eigen verklaringen van verzoekster ten aanzien van het CGVS blijkt onder andere dat zij vreest voor de fysieke, morele en psychische gezondheid van haar kinderen die onderworpen kunnen/zullen worden aan een besnijdenis. Verzoekster heeft voldoende geantwoord aan de interviewers over dit onderwerp en zij eveneens vreest dat zij vervolgd vreest te worden door haar eigen overheid nu zij asiel heeft aangevraagd.

Door op deze manier in te gaan op de verklaringen van verzoekster, wordt het voor verzoekster quasi onmogelijk om een geloofwaardige verklaring af te leggen, temeer omdat achter elke vergissing of vergetelheid of vaagheid slechte bedoelingen worden gezocht. Dit alles bewijst wederom dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan."

Verder stelt verzoekster:

"Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoekster ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot een conclusie dat verzoekster "niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet", zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt. Tegenpartij wijdt zelfs geen woord aan de motivering van haar weigering verzoekster de subsidiaire bescherming te verlenen. Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten waarover verzoekster verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft."

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster verwijst naar de relatie die ze met haar partner heeft in België.

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeksters verweer bestaat in de herhaling van haar verklaringen over (i) hoe zij met haar partner (en vader van haar kinderen) in België weer in contact kwam en diens verblijfplaats vernam; (ii) de wijze waarop ze met P. in contact kwam in Sierra Leone en hoe ze door hem werd behandeld wanneer ze in België aankwam; (iii) de mogelijke besnijdenis van haar kinderen.

De loutere herhaling en vergoelijking van haar verklaringen kan echter niet aangenomen worden als nuttige weerlegging van de motivering die vaststelt dat:

- het ongeloofwaardig is dat verzoekster niet zou hebben geweten dat haar partner in België woont aangezien ze verklaarde dat zij hem reeds in jaar 2008 ontmoette en zwanger werd van hem terwijl haar partner toen al in België woonde en haar elk jaar één à twee maanden opzocht in Sierra Leone. Dit klemt des te meer omdat verzoekster in 2016 plannen maakte om haar partner in België te vervoegen waarbij hij hielp om voor verzoekster en de kinderen Sierra Leonese paspoorten aan te maken;
- verzoeksters verklaringen over P., die ze in Sierra Leone zou hebben leren kennen en haar naar België bracht, als zeer merkwaardig en weinig logisch worden beschouwd. Ze blijkt niet op de hoogte van cruciale elementen inzake P., met name (i) zijn familienaam; (ii) de naam van zijn moeder en of Peter zelf ooit contact had met zijn moeder; (iii) de naam van zijn zoon; (iv) waar hij woonde, zelfs al was ze uit zijn huis ontsnapt en vanuit deze stad naar Brussel gekomen met het openbaar vervoer;

- haar verklaringen inzake de problemen die ze met P. in België ondervond - gedwongen prostitutie - niet logisch zijn. Ze heeft geen enkele poging ondernomen om de politie in te lichten over hetgeen haar overkwam, hoewel Peter in het bezit was van al haar documenten, en dit zelfs nadat zij een verzoek tot internationale bescherming had ingediend bij de DVZ en zich had verzoend met haar partner die reeds meer dan vijftien jaar in België woont;

- het geheel niet duidelijk is wat ze vreest bij terugkeer naar Sierra Leone. Uit haar verklaringen op het CGVS blijkt dat ze Sierra Leone enkel verlaten heeft omwille van de moeilijke situatie waarin ze zich bevond na de dood van haar familie en omwille van de liefde voor Peter terwijl ze op de DVZ aanvoerde te vrezen dat haar dochters zullen worden besneden in Sierra Leone, nu ze er zelf niet meer is om hen te beschermen. Het is dan ook onaannemelijk dat ze de besnijdenis van haar dochters was vergeten te vermelden op het CGVS, zelfs al werd ze herhaaldelijk gevraagd welke andere problemen ze had in Sierra Leone, en welke problemen haar familieleden nog hebben in Sierra Leone. Daarenboven wordt ook opgemerkt dat (i) indien haar vrees voor de besnijdenis van de dochters in Sierra Leone reëel is - wat reeds ter betwisting staat - ze personen in Sierra Leone kan contacteren die de dochters tegen deze besnijdenis kunnen beschermen; (ii) de kinderen zich nog in Sierra Leone bevinden en door de Belgische instanties geen vrees voor vervolging kan worden beoordeeld van personen die zich niet in België bevinden.

De voorgaande vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden, aangezien ze niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

2.2.3. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster voert geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS